

NÅVÆRENDE STADIET

AV MIN TJENESTE

 . . . -kelse, og er veldig trett og sliten. Og vi har hatt veldig mye fellesskap langs etter veien, underfulle møter, med å hilse på de kristne fra sted til sted, oppover, nedover Østkysten, også oppover Vestkysten til Canada. Og med fint samarbeid blant alle de forskjellige denominelle menigheter til Assemblies of God, og United Pentecostal, Church of God, Foursquare, også mange andre organisasjoner som samarbeidet, vi hadde store møter. En stor suksess, så langt som det kan kalles suksess i dag, og mange ville kanskje kalle det “flott”. Men selv er jeg en — en — en vekkelsespredikant. Og vekkelsen nasjonalt er omtrent slutt. Og vi er . . . Jeg liker å se en vekkelse hvor hjertene er i brann, ikke å legge til medlemmer, men vekkelse. Herren gjorde mange mirakler i å helbrede folket, og mange ble selvfølgelig frelst. Og nå er jeg hjemme, hviler for en liten stund, og drar tilbake inn i tjenesten om noen få uker, om Herren vil.

² Og dette er nå til mange folk og vennene mine rundt om i verden. Jeg ønsker å uttale her i tabernaklet i kveld . . . Hvis dere, noen av dere var til stede og kunne se, de er virkelig varme i tabernaklet i kveld. Folk er stuert sammen overalt, de står inne og på utsiden i bilene sine og slik, og det er veldig varmt, og det vil være vanskelig for både folket og for meg.

³ Men jeg har kommet til det sted at jeg ønsker å forklare hvilket stadiet i tid vi lever i, i henhold til tjenesten som Herren har gitt meg. Og jeg ønsker å gjøre opptak av det fra tabernaklet. Det kom på mitt hjerte sist vår, men jeg ville vente til jeg kom tilbake hit, så jeg kunne gjøre et — et opptak av det, for å sende det til dere verdens folk.

⁴ Det er omtrent trettito år siden, at Herren Jesus, innenfor ett hundre og femti yard fra hvor jeg er står nå, her i Jeffersonville ved Eighth and Penn Street, den morgenen da jeg la ned hjørnesteinen på dette tabernaklet, det var da bare en sump. Og jeg bodde rett over veien til venstre for meg her. Det var før jeg var gift. Jeg bodde sammen med min far og mor. Og Herren Jesus vekket meg den morgenen omtrent klokken seks, den dagen hjørnesteinen ble lagt. Og jeg hadde ligget i seng en stund, med mitt hjerte fullt av glede, og tenkte på denne store tiden da Herren Gud skulle gi meg et tabernakel å forkynne i. Jeg var bare en ung gutt da. Og den dagen jeg . . . jenta som jeg var sammen med, som snart skulle bli min kone det følgende året, var sammen med oss på dagen da vi la ned hjørnesteinen.

⁵ Og jeg husker den morgenen da jeg våknet opp, og lå i rommet, rett her oppe på Seventh Street. Noe sa: “Reis deg opp på dine føtter.” Og jeg kom meg opp. Og jeg så, som det var et stort sted, og det var et — et — et — slikt sted hvor de ville . . . en elv rant i en dal. Og jeg kom ned til elven, og da forsto jeg at det var et sted hvor Johannes Døperen hadde døpt folket, og de hadde gjort det om til et sted for griser. Og jeg var veldig kritisk til det, sa at dette skulle ikke bli gjort.

⁶ Og mens jeg var der, talte en — en Røst til meg og tok meg opp, og jeg fikk se dette tabernaklet omtrent slik den ser ut akkurat nå. Men det var så mange mennesker til de var bare helt stuet sammen, inne i tabernaklet, i denne tilstanden, omtrent slik det er nå. Og jeg — jeg var glad, stående bak talerstolen, og sa: “Gud, hvor god Du er som har gitt meg et tabernakel.”

⁷ Og på den tiden talte Herrens Engel til meg, og sa: “Men dette er ikke ditt tabernakel.”

Og jeg sa: “Herre, hvor er da mitt tabernakel?”

⁸ Og Han tok meg opp i Ånden igjen og satte meg ned i en treklynge. Og langt nedenfor treklyngen var det rad på rad med trær, omtrent tjuefem fot høye, eller tretti. Og de så ut som frukttrær, og de var i flotte store grønne spann.

⁹ Og så la jeg merke til at ved min høyre side og ved min venstre side, var der et tomt spann på begge sider, og jeg sa: “Hva med disse?”

¹⁰ Og Han sa: “Du skal plante i dem.” Så jeg rev av ei grein fra treet på min høyre side, og satte den i et spann på høyre side, og en grein fra venstre side og satte den i et spann på venstre side. Øyeblikkelig vokste de høyt opp i skyene.

¹¹ Og Han sa: “Hold ut hendene dine og samle frukten derfra.” Og i den ene hånden falt det et stort gult eple, saftig og modent. Og i den andre hånden falt det ei stor gul plomme, saftig og modent. Og sa: “Spis av frukten, fordi det er behagelig.” Og jeg åt fra det ene og fra det andre, veldig delikat. Dere kjenner visjonen, den er skrevet i en av bøkene, tror jeg, *Livshistorien*, eller *En profet besøker Afrika*.

¹² Og akkurat da holdt jeg hendene mine oppe, og ropte til Guds ære. Og plutselig kom Ildstøtten ned over toppen av disse trærne, og det tordnet og lynet blinket, og vinden blåste virkelig hardt, og bladene begynte å blåse bort fra trærne. Og jeg så langt der nede, det var i form av dette tabernaklet, slik det er nå. Og ved enden hvor talerstolen skulle være, var det tre trær, og disse tre trærne tok en form av tre kors. Jeg la merke til at både plommene og eplene var samlet i klaser rundt korset i midten. Og jeg løp virkelig fort, og ropte av full hals, og falt ned på dette korset, eller ved korset, og kastet mine armer omkring det. Og vindene begynte å riste frukten fra korset, og den falt over hele meg. Og

jeg var så glad, bare gledet meg. Og Det sa: “Et av frukten, for den er behagelig.”

¹³ Og denne Ilden som sirklet ropte ut og sa: “Høsten er moden, og arbeiderne er få.” Og Han sa: “Nå, når du kommer til deg selv igjen, eller kommer ut av dette, les Andre Timoteus 4. Andre Timoteus 4.” Og så kom jeg til meg selv. Og jeg sto der og gned meg i ansiktet med hånden. Og akkurat da skinte solen i hjørnet av rommet, den sto høyt, så jeg må ha vært i visjonen i en time eller mer, og Det sa: “Andre Timoteus 4.” Og jeg fikk raskt tak i Bibelen min og leste Andre Timoteus 4.

¹⁴ Vel, jeg ønsker å lese dette nå. Og så underlig som det kan synes, når jeg leste dette Andre Timoteus 4, stedet hvor jeg stoppet opp, og mange ganger som jeg har forkynt om det her i dette tabernaklet, så synes det underlig at jeg alltid har stoppet ved dette. Nå i Andre Timoteus 4, de fem første versene. Som, *fem* er nummeret for “nåde”. Jeg leser dette.

Derfor vitner jeg . . . for Gud, og Herren Jesus Kristus, som skal dømme levende og døde ved Sin åpenbarelse og Sitt rike;

Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide! Overbevis, irettesett, forman, med all langmodighet og undervisning.

For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de hope . . . skal de hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret;

Og de skal vende ørene sine bort fra å høre Sannheten, og de skal vende seg til eventyr.

Men vær du på vakt i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning, og fullfør din tjeneste.

¹⁵ La dere noen gang merke til, og jeg har ikke lagt merke til det før nå i mai, jeg leste aldri mer av dette Skriftstedet enn til hit? Det var alt jeg noensinne leste, fordi det virket som om det — det var tilstrekkelig, for det fortalte meg å forkynne Ordet og tåle plager, og til å være langmodig, for tiden ville komme da de ikke ville tåle den sunne Lære, men etter sine egne lyster hope seg opp lærere, som det som klødde dem i øret, og vende seg bort fra Sannheten og til eventyr. Men, Han sa aldri at jeg var en evangelist. Han sa: “Gjør en evangelists gjerning.” Det Paulus forteller Timoteus, ser dere. Har dere lagt merke til hvordan det står? Han sa ikke: “Vel, du er blitt kalt til å være en evangelist.” Det sa: “Gjør en evangelists gjerning.” Skjønner? Nå, vi legger merke til dette. Nå, om jeg ville si av hele mitt hjerte og til min beste forståelse, så har det blitt nøyaktig oppfylt til punkt og prikke. Og det er tretti år siden.

¹⁶ Og så vidt jeg vet, så er enhver visjon Han noen gang har gitt meg, blitt oppfylt, unntatt der hvor jeg får en forandring i min

tjeneste, til hvor jeg skal be for folk på et lite sted, som et lite rom under et telt, eller i et stort auditorium eller noe. For meg så det ut som et telt. Husker dere det for to eller tre år siden? Nesten alt av det har skjedd. Jeg skulle dra ned i Mexico, og hvordan det ville regne den kvelden og hva som ville finne sted der nede. Og Han fortalte om min tjeneste til det Første Rykk. Husker dere om det å fange den bitte lille fisken, eller miste den? Det Andre var en liten fisk. Men så sa Han til meg: “Det Tredje Rykk, ville ikke mislykkes. Skjønner? Og, ikke fortell noe til folket.” Jeg prøver alltid å forklare hva jeg prøver å gjøre. Han ga meg beskjed om å ikke fortelle folket hva jeg gjorde. Kun gjøre hva Han forteller meg å gjøre og så la det være. Skjønner?

¹⁷ Men jeg er den type person, jeg har ingen hemmeligheter, så jeg bare forteller alt jeg vet. Så jeg antar det er — det er bare oppdragelsen. Men det, jeg prøver . . . Jeg elsker folk, og jeg ønsker så inderlig at folk skal bli frelst at jeg prøver å fortelle dem alt jeg vet, med mindre det er noe Han forteller meg å ikke si selvfølgelig, slik at de ikke vil gå glipp av det. Skjønner? Jeg ønsker at de skal se det så nære at det ikke vil være noen feil i det.

¹⁸ Nå, dette skjedde nøyaktig. Nå husk, hva vitnet var, hvis vi skal studere det for et øyeblikk: “Derfor vitner jeg for Gud og Herren Jesus Kristus, som skal dømme levende og døde ved Sin åpenbarelse og Sitt Rike.” Skjønner? “Dømme . . . Pålegger deg innfor Gud og Kristus at du — at du forkynner Ordet.” Så hjelpe meg, til denne kveld, så langt jeg kjenner til, så har jeg aldri forkynt noe annet enn Ordet, ser dere, og stått rett med Det. Det har vært mange vanskeligheter, og jeg har gått gjennom en masse forfølgelse og masse prøvelser, har måttet atskille meg fra mange kjære venner på grunn av denne presise uttalelsen: “Forkynn Ordet.” Og jeg — jeg har.

¹⁹ Dere husker i visjonen, eller den lille forvandlingen som jeg ville kalle den, ganske nylig, hvor jeg ble tatt opp og så disse menneskene, og så der tilbake på meg selv og alle disse millioner der. Og jeg sa: “Jeg ønsker å se Jesus.”

Og Han sa: “Han er høyere.”

²⁰ Vel, når folk dør, går de — de ikke øyeblikkelig opp til Gud. Nå, dere, jeg er sikker på at dere forstår det. Kanskje jeg burde forklare det så godt jeg kan. Har dere det travelt? Så la oss da ta tid og — og — og prøve på å gjøre det så klart som jeg kan.

²¹ Vel, når vi kommer sammen, husker vi at vi lever her i tre dimensjoner. Og jeg vet ikke om jeg kan navnet på dem eller ikke. En av dem er lys, og den andre er materiale. Tommy, husker du hva den tredje er? [Noen sier noe — Red.] Hmh? [“Atom.”] Atom? [Noen andre sier: “Tid.”] Tid. Riktig. Nå, lys, materiale, og tid. Og våre fem sanser kontakter de dimensjonene. Vårt syn kontakter lys, vår følelse kontakter materiale, og så videre.

²² Men gjennom vitenskapen har vi kontakt med den fjerde dimensjonen, som det var. Fordi, rett gjennom denne bygningen kommer det nå bilder, radiostemmer, TV-bilder, som våre sanser ikke kan kontakte, men likevel har de et — et rør eller en krystall som fanger opp disse bølgene og manifesterer dem. Så dere ser, rett i denne bygningen er der nå levende handlinger av mennesker i luften, og levende stemmer. De er her. Vi vet det. De er absolutt sannhet. Og den eneste ting dere gjør, de — de fanger det opp . . . Jeg forstår ikke mekanikken av — av disse ting som vitenskapen har oppfunnet, men vi vet at det beviser for oss at der finnes en fjerde dimensjon.

²³ Nå, den femte dimensjonen er hvor synderen, den vantro dør og går til. Den femte dimensjonen er på en måte, vel, den redselsfulle dimensjon. Denne mannen nå . . .

Og når en kristen dør, går han inn i den sjette dimensjon.

Og Gud er i den syvende dimensjon.

²⁴ Så dere ser, når den kristne dør, går han under Guds alter, rett inn i Guds Nærvær, under alteret. Og han er i hvile.

²⁵ For å bryte det ned, når en mann har et mareritt, er han ikke egentlig i søvn, han er heller ikke våken. Han befinner seg mellom søvn og å være våken, og det er det som gjør at han har en fryktelig skjelving og forskrekkelse, fordi han sover ikke, han er ikke våken. Og for å ta dette, det viser hvor et menneske går når han dør uomvendt. Han har levd sin tid, han er død på jorden; og han kan ikke gå inn i Guds Nærvær, fordi han er ikke skikket til å gå dit uten Blodet. Han er fanget. Og han kan ikke komme tilbake til jorden, fordi hans tid er omme her på jorden, og han er fanget midt imellom, og han er i et mareritt. Skjønner? Han kan ikke gå inn i Guds Nærvær for å hvile. Og han kan ikke gå tilbake, komme til jorden, fordi hans tid er forbi. Han er i et mareritt, og der blir han til dommens dag. En forferdelig tilstand å være i, ser dere.

²⁶ Nå i denne visjonen, jeg tror at jeg ble tatt opp i den sjette dimensjon, og så tilbake ned hit og jeg kunne se tilbake. Skjønner, synet er ikke egentlig med øynene, det er jordisk. Men syn er en større ting enn . . . Det synet de har der, deres kontakt er langt forbi enhver kontakt som våre naturlige sanser kunne kontakte.

²⁷ Her for en tid siden forklarte jeg det. Jeg kikket på en film på TV hvor de sendte en mann ned, to mile tror jeg det var, eller en mile dypt i havet, de hadde strålelys som gikk ut. De viste livet i havet. Og fisk kom forbi, noen forferdelige skapninger å se på. Det er som midnatt, svart som blekk der nede. Og de hadde fosfor på nesene deres og ingen øyne. Vel, de måtte ha mat, så det ut som, men for å finne deres mat, var de ledet av en annen sans; ikke ved syn, for de hadde ikke øyne, de kunne ikke bruke dem der nede. Men de var ledet av en annen sans som de kunne få tak

i maten med. Og jeg tenkte: “Hvis jeg kunne ha kontroll med den lille fisken med mitt syn, hvor mye mer kunne jeg ikke forsyne dens mat og lede ham, hvor mye større er ikke mitt syn enn hans radar som han kontakter.” Skjønner? Og jeg tenkte: “Hvis jeg bare kunne lede ham!”

²⁸ Så kom det til meg: “Hvis jeg bare kunne overgi meg selv til Gud, hvor mye større er ikke Guds syn og sanser, Som ville lede oss mer enn de ting som vi ser, fordi den tro som Han forsyner oss med er beviset på ting som ikke kan sees med våre øyne.” Så hvis den lille fisken aldri kunne komme opp til overflaten slik andre fisker, fordi den opprettholdes ved trykk. Hvis du brakte ham opp så ville han eksplodere. Heller ikke kan vi gå noe høyere opp uten å eksplodere. Vi er oppretthold for det – det sted vi lever.

²⁹ Men om den fisken noen gang kunne komme opp hit og være meg, vil den da noen gang ønske å være den lille fisken igjen der nede i dette midnattsmørket? Han ville aldri ønsket å være noen fisk mer, fordi han ville være noe større enn en fisk, han er et menneske; hans sanser er større, hans forståelse er større, hans intelligens er av høyere grad. Multipliser da det med ti millioner, da får du hva det er å gå fra dette og inn i Guds Nærvær der oppe, hvor det menneskelige vesen er så mye lenger forbi enn hva vi er her. Du ville aldri ønske å være et menneske slik som dette noe mer nede i dette pesthuset av sykdom og fordervelse. Det har vært i mitt hjerte i disse tretti årene å forkynne Evangeliet verden rundt og fortelle folket at der er en Himmel å – å nå, og der er et helvete å sky, og der er en Gud som elsker dere, og en – en gjenløsningens kraft som er rede til å ta deg opp når som helst når du er klar til å motta den.

³⁰ Lik en mann som er i ferd med å drukne, et tau henger der, han tenker: “Vel, tauet, jeg kunne dra meg ut, men jeg er ikke verdig til å få tak i tauet.” Tauet ble satt der nettopp for den hensikt for deg til å dra deg selv ut derfra. Det var grunnen til at Jesus Kristus døde, nettopp med den hensikten å frelse syndere. Og Han holder frem det Evige Livets tau, som denne kvelden vil gå over hodet til hver eneste synder her inne, og et velkomsttegn som henger på det: “Kom deg opp og ut av det.” Hvis – hvis du – hvis du ønsker å gjøre det, så er forberedelsen for det gjort.

³¹ Nå, da jeg så dette stedet, og den tilstanden som disse menneskene var i, hvor langt bortenfor noe av denne verden noensinne kan tenke på, det var herlig. Det kunne ikke være synd der, ingen død eller noen ting kunne komme inn på det stedet. Og det var ingen forskjell mellom menn og kvinner, bare sexkjertlene var borte fra dem, og det kunne aldri mer bli noe utroskap der eller noe annet. Men hun var fremdeles kvinne av figur, og mannen var fremdeles mann av figur, og slik vil de være for evig. Fordi når Gud . . .

³² Nå, dette kan være bra for noen av dere videregående skoleunger som får disse tanker inn i dere om evolusjon. Vel, jeg tror på evolusjon, men ikke på den måten at mennesket utviklet seg fra – fra et laverestående slag. Deres egen teori slår tilbake på dem når de prøver å krysse noe, det vil ikke avle seg selv tilbake. Så dere ser, det – det er slått tilbake på dem.

³³ Nå, jeg tror da Gud begynte å bade jorden, kanskje det første Han lot komme fram var en manet, og fra det til en frosk, og videre oppover. Men, dere ser, det kom stadig nærmere og nærmere menneskets bilde, og mennesket var en avspeiling av Gud. Og det er kanskje grunnen til at gresset ble utviklet, og så fra gress kom det blomster, fra blomster kom det busker, fra busker kom det trær. Hvorfor? Det er et bilde av Livets Tre som står på den andre siden. Og alt på denne siden som er naturlig, er en skygge av det overnaturlige eller det Evige på den andre siden. Derfor, så lenge som det er en gjenfødt kristen på jord, og vi har et legeme her slik som dette, da er det selve refleksjonen av et som venter på den andre siden hvor der ikke er noe død og sorg. Og det er hva som får våre hjerter til å hunge etter noe slikt som det. Se, det er noe i oss som kaller. Vi bare . . . Det er noe som forteller oss at det er der. Jeg tror at gjennom disse årene . . . Jeg beklager framfor Gud og folket, for å være så dum og være . . . gjøre så mange feil. Men gjennom alle disse årene har jeg vært privilegert til å se mange millioner av mennesker komme inn i Guds Rike, og jeg har vært takknemlig til Herren for å la meg lede dem dit. Og jeg tror de vil være der på den dagen.

³⁴ Nå, visjonen var oppfylt. Og hvordan jeg alltid stoppet opp, uten å vite om det, på det 5. verset. Det er alt jeg hele tiden leste. Men det er noe mer i det kapittelet, enda flere vers. Nå, dere kan lese resten av det i kveld på deres hotellrom eller hjemme, så snart som vi avslutter, lese resten av det, for jeg har flere Skriftsteder skrevet ned her som jeg ønsker å henvise til, og notater som jeg ønsker å referere til. Og jeg ønsker at dere skal lese dette når dere drar hjem. Jeg vil sitere det, det vil være på lydbåndet. Om dere ønsker å notere det ned, så er det helt i orden.

³⁵ Trør dere at menn og kvinner, jeg vet at dere gjør, er ledet av Guds Ånd til å gjøre ting? Skjønner? Og Jesus er vårt forbilde. Hvis dere vil legge merke til det, jeg ønsker å slå opp, dere slår opp med meg i Lukas det 4. kapittel, for bare et øyeblikk. Og jeg ønsker å vise dere noe slående. Og bare så vi ikke får for mye av disse henvisningene, men at dere vil være i stand til å lese med meg her, på disse, for bare noen øyeblikk. Lukas det 4. kapittel og vi begynner med det 14. vers. Følg nå virkelig nøye med her, hvis dere ønsker å se noe skje, dette løper parallelt. Legg merke til nå.

*I Åndens kraft vendte Jesus tilbake til Galilea: . . . i
Åndens kraft vendte Han tilbake til Galilea, og ryktet
om ham nådde ut over hele landet der omkring.*

Og han lærte i synagogene deres, og ble æret av alle.

Så kom han til Nasaret, hvor han hadde vokst opp. Og som han hadde for vane, gikk han i synagogen på sabbatsdagen, og han stod fram for å lese.

Og de gav ham profeten Jesajas bok. Og da han hadde åpnet boken, fant han stedet hvor det var skrevet:

Herrens Ånd er i meg, for han har salvet meg til å forkynne evangeliet for de fattige. Han har sendt meg for å helbrede dem som har et sønderknust hjerte, og for å rope ut frihet for fanger, og for at blinde skal få synet igjen, og for å sette undertrykte i frihet,

Og for å rope ut et nådens år fra Herren.

Så lukket han boken, . . .

³⁶ Nå, hvis dere ønsker det, hvis dere vil ha en henvisning til dette, har jeg det her, men bare et øyeblikk, hvis jeg kan ta det opp fra lesningen i marginen her. Hvis dere legger merke til det, vil dere også finne det over i Markus, og forskjellige steder, og i Jesaja 61,1 og 2. Nå, er det ikke underlig at Han stoppet akkurat her, og selve det neste verset . . . Det er det som var anvendt til Hans første komme. Og det andre, neste vers, gjelder til Hans Andre Komme ved dommen. Han stanset og lukket boken. Hvis noen av dere leser en Scofield Bibel, så vil dere finne en fotnote på det der. Skjønner? Se på fotnoten din, et merke for en fotnote, ser dere, og dere vil legge merke til der: "En sammenligning med budskapet som er sitert i Jesaja 61,1 og 2, gir eksempel på . . ." Hvor, Skriften her, i forkynnelsen, at Jesus skulle forkynne et nådens år for Herren; og det neste verset kommer ut ved Hans Komme og dom. Skjønner? Og dere ser hvordan Han stoppet rett ved dette.

³⁷ Og jeg har aldri lagt merke til dette, og hvordan jeg alltid stoppet ved dette 5. verset: "Før den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne Lære, men etter sine egne lyster hoper de seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret, og skal vendes bort fra Sannheten til eventyr. Men gjør en evangelists gjerning og fullfør din tjeneste." Skjønner? Og ved Guds hjelp og nåde har jeg prøvd å gjøre det. Og jeg vil at mine venner, både her og ute i landene der lydbåndene vil gå, hva årsaken er til at jeg har tatt det standpunktet som jeg har for Ordet, dette er selve årsaken. "Forkynn Ordet." Det er årsaken til at jeg ikke ville gå på kompromiss med noen av trosbekjennelsene, noen av denominasjonene, fordi jeg har fått i oppdrag av Gud å stå med Ordet. Nå, hvis noen andre ønsker å gjøre noe annet, er det opp til dem.

³⁸ Og hvis dere legger merke til i visjonen som jeg hadde om min tjeneste, det var at jeg aldri krysset over de trærne. Jeg har aldri tatt nyomvendte. Jeg har aldri sagt: "Alle dere Treenighets folk må bli Oneness", eller: "Alle dere Oneness må bli Treenighets

folk.” Jeg har plantet i deres egne kar. Helt nøyaktig. Jeg dro til Treenighets folk, jeg dro til Oneness, jeg dro til alle sammen og sto mellom dem, og tilsluttet meg aldri noen av dem; men sto mellom, ved å være en broder, nøyaktig hva den visjonen sa jeg skulle gjøre. Og jeg eter frukten fra begge sider, frelse på begge sider.

³⁹ Og nå, la dere merke til, det er mange Treenighets folk som sitter her, det er mange Oneness, og mange andre forskjellige. Men hvor liten man ville være om man laget oppstyr av det, fordi hvis den delen av visjonen var sant, så er den andre delen også sann. Begge slags frukter var i korset. Skjønner? Begge to var i korset, alle klaset sammen, og både plommer og pærer, eller fersken, plommer og epler regnet ned over meg der. Begge slag. Alt funnet i korset, fordi de alle trodde på Gud og er fylt med Den Hellige Ånd, og har kristne gjerninger med tegn som følger.

⁴⁰ Nå, denominasjonen vil ikke ha noe med det å gjøre. Det vil være de gjenfødte som vil ha noe med det å gjøre. Det vil være din opplevelse med Gud som vil ha med det å gjøre. Vel, vi ser så mye av dette. Jeg har flere Skriftsteder her som jeg ønsker å henvise til. Kanskje jeg vil litt senere.

⁴¹ Men nå ønsker jeg å ta dere fra det 5. verset, og videre ned til det 18. verset. Og for å spare tid nå, vil jeg — jeg ikke lese det. Men nå, Paulus, begynte over her i Timoteus igjen, hvis dere legger merke til hvordan han begynner å tale, det er gripende. Hvis dere nå legger merke til etter det 5. verset.

For jeg er allerede utøst som et drikkeoffer, og tiden for . . . avreise er nær.

Er i ferd med å forlate scenen. Starter opp, se: “Jeg har . . .”
Vel, se. “Min . . .”

. . . Jeg er rede, og *min avreise er nær.*

Jeg har stridd den gode strid, jeg har fullført løpet, jeg har bevart troen:

Til slutt, så er det da gjort ferdig en rettferdighetens krone for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, vil gi meg på den dagen, og ikke kun til meg, men . . . alle dem som har elsket hans tilsynekomst.

⁴² Og så går han videre og forteller: “Gjør alt, gjør disse tingene.” Hva? At han skal ta med seg kappen. Vi starter nå med en gang, og han sier:

. . . *Demas har forlatt meg, . . .*

⁴³ Der må komme en tid i hans tjeneste da han var en ung evangelist, en ung profet, da alle var for ham. Men om dere legger merke til det her nede, står det:

. . . *alle mennesker har forlatt meg: . . . (For hva? For Ordet.)*

44 Da Jesus, den unge Profeten fra Galilea, hadde en tid da Han var forlatt. Alle mennesker som står med Guds Ord kommer til den stilling hvor de blir forlatt av verden og den religiøse verden. Jesus matet fem tusen en dag, og de tok opp kurver fulle av – av biter fra fem brød og to fisker. Og neste dag, tror jeg det var, så begynte Han å komme ned med Ordet, og alle sammen begynte å gå bort fra Ham. Og Han så rundt på Sine disipler og sa: “Vil også dere gå bort?” Til og med sytti av Hans Egne innvidde forkynnere forlot Ham. Og Han sa: “Vil dere også gå bort?”

45 Og da talte Peter disse bemerkelsesverdige ord, ved å si: “Herre, hvor skulle vi gå? Kun Du har Evig Liv.”

46 Legg merke til dette. Men tiden kommer når man blir forlatt, og den – den er nødt til å komme. Den må komme. Og jeg har flere profeter og ting her til å henvise til, for å bevise for dere at tiden kom. Og den er kommet for meg. Ingen grunn til å prøve å komme bort fra det, det er her og du må bare ta det. De gikk ikke bort fra det, de sto fast og tok det, og skammet seg ikke for Evangeliet.

47 Legg merke til Paulus: “Jeg har stridt den gode strid, jeg har fullført løpet, jeg har bevart Troen.” Åh, du! Videre nedover står det: “Jeg har kjempet mot ville dyr. Og jeg – jeg ble utfridd av løvens munn.” Og i tingene han gjennomgikk, Gud var med ham. Men tiden var kommet da han skulle gå bort.

48 Nå, la oss bare undres, hvorfor ville en mann, en forkynner, en medarbeider, slik Demas var for Paulus, i det hele tatt forlate Paulus?

49 Dere kjenner broder Baxter, mange av dere husker ham. Han pleide å lese . . . Dette om Demas. Han sa: “Vet du hva jeg skal gjøre, broder Branham, når jeg kommer til Himmelen, det første jeg skal gjøre?”

Og jeg sa: “Hva da?”

50 Han sa: “Jeg skal gå rett opp og finne ut hvor Demas er, jeg skal riste ham så hardt jeg bare kan.” Og sa: “Han skal snu seg rundt og si: ‘Baxter, hvorfor gjorde du dette?’” Han sa: “Hvorfor forlot du stakkars lille Paulus da alle hadde forlatt ham?” Jeg anbefaler ikke dette, jeg tror ikke at de vil ha noen slåssing der oppe, men jeg tenkte bare på broder Baxter som sa dette, fordi han synes så synd på Paulus.

51 Vel, hva hadde Paulus gjort? Han hadde forkynt bare så trofast som han kunne, og Den Hellige Ånd var på ham. Og da han skrev ned der om disse kvinnelige forkynnere og slikt, kan jeg forestille meg at der var en eksplosjon. Sa: “Kvinnene skal tie i kirkene, ikke tillatt for dem å tale”, og han var i fengsel akkurat da.

52 Kunne dere forestille dere hva noen av de biskopene sa? “Høh! Den fyren der oppe i fengslet, hva har han med å

skrive ned noe her for oss? Skjønner? Og han har Timoteus, en vindrikker med seg. Og her er han der oppe, serverer vin til Timoteus, og her er han i fengsel, og skriver ned, og forteller oss hva Den Hellige Ånd sier at vi skal å gjøre.”

⁵³ Men han sa: “Hvis . . . Hva? Kom Guds Ord fra dere? Eller kom Det kun til dere alene? Hvis noen mener om seg selv at han er en profet eller åndelig, la ham vite at hva jeg skrev er Herrens Bud.” Skjønner?

⁵⁴ Se, tiden kommer, venner. Og jeg ønsker at menneskene i de land som lydbåndene går til, skal huske at tid for atskillelse er nødt til å komme. Det må. Jeg vet ikke hvor langt jeg er fra avslutningen, min veis ende. Jeg vet ikke. Det er opp til Gud. Jeg vet ikke hva morgendagen er, og hvem . . . Jeg vet ikke hva den holder, men jeg vet Hvem som holder den. Så det er hva min tro er bygget på.

⁵⁵ Nå, jeg tror ikke at Demas forlot ham og begynte å gå til nattklubber. Jeg kan ikke forestille meg at Demas gjorde det, for Demas var en Åndsfylt mann. Han var en stor hjelper. Hvis dere noen gang tok Demas sin historie, var han en bemerkelsesverdig forkynner, en fin dannet mann, høyt kultivert, utdannet. Han var en smart mann. Men hvorfor ville han forlate Paulus? Det er saken. Hva fikk ham til å gjøre det, forlate Paulus? Jeg tror ikke at han ønsket å gå til en nattklubb eller slikt. Men jeg tror det var Gud som atskilte Paulus. Vel, jeg tenker at Demas . . .

⁵⁶ La oss ta noen av Demas tanker. Da jeg satt på åssiden, i undring her om dagen, ved daggry, og jeg tenkte: “Hvorfor ville Demas ønske å forlate den mannen? Hvorfor ville han forlate den stakkars lille forkynneren som ledet ham til Herren, mannen som gikk i spissen for vekkelsen blant hedningene, sannelig en profet?” Ingen kunne si noe annet enn at han var en profet. Han var mer enn en profet, han var en apostel, og en stor og mektig apostel til hedningene. Og Demas ville assosiere seg med Paulus, de hadde fellesskap og han så Guds Ånd bevege seg på den mannen. Og hvorfor ville han vende ryggen til en slik person som det, som hadde blitt stadfestet at han var en Kristi tjener? La dere merke til Paulus her: “Fikk kjærlighet til denne nåværende verden.” Vel, jeg tror ikke at Demas ble en frafallen. Jeg tror ikke han gjorde det. Men jeg tror at han – han fikk feil oppfatning av Paulus.

⁵⁷ Nå, Demas kom fra en rik familie, og han var velstående, og noen ganger betyr penger religion for mennesker. Som de sier i California: “Hvis du ikke har tre Cadillac’er, er du ikke åndelig.” Så det betyr at hvis du ikke er fremgangsrik, hvis du ikke har den fineste kirken i byen, så vil ikke folket gå. Det er nesten slik her, Poogh. Dere, dere må ha den fineste kirken i landet, ellers sier de: “Du, åh, mener du at du sluttet deg til en slik liten flokk som det der?”

58 Visste dere at vår Herre ikke hadde et sted å legge Sitt hode? Visste dere at Han kun eide ei kappe? Skjønner? Og Han hadde . . . Han var bare den slags Person som ble drevet omkring. Og Han hadde ikke noe sted å legge Sitt hode. Men de ville tenkt den samme ting om Ham, og de gjorde.

59 Og, nå, jeg tror at Demas så en feil, tilsynelatende, i Paulus sin tjeneste. Jeg tror at han tenkte at den gamle karen var ferdig, framfor Gud. Vel, han tenkte at folk ville rive ut øynene sine og gi til Paulus . . .

60 Nå, Paulus sa det, han sa: “Dersom det var mulig, hadde dere revet ut deres egne øyne og gitt dem til meg.” Fordi, vi tror at Paulus hadde dårlige øyne, for han sa: “Jeg har skrevet med så store bokstaver.” Han sa: “store bokstaver,” men jeg har — leksikonet, og det står: “med store bokstaver.” Han var i Roma i fengsel. Det er noe galt, han sa at øynene hadde plaget ham siden den Himmelske visjonen. Så han . . . Folket ville revet ut øynene sine, for de så at Paulus led, hans øyne plaget ham. Og han ba Herren tre ganger om å helbrede ham. Og han sa: “For at jeg ikke skulle bli hovmodig på grunn av de høye åpenbaringene, er det blitt gitt meg en torn i kjødet, en satans engel til å slå meg.” Nå, det kunne bli ganske bra, ble han slått igjen. Så kunne han bli bra, og det slo ham igjen.

61 Dere ser, Paulus hadde en mye større tjeneste enn alle de andre apostlene til sammen. Noen av dem kunne ha sagt: “Vel, jeg vandret med Jesus.” Nå vel, mennesker på gaten vandret med Ham da Han var her. Men Paulus så Ham i Ildstøtten etter at Han var død, begravet, og hadde steget opp inn i Himmelen, og kom tilbake og kalte på Paulus, ser dere, på vei til Damaskus, skjønner. Han hadde en større tjeneste enn Matteus, Markus, Lukas, eller noen av de andre. Han var langt over dem. Og han sa: “For at jeg ikke skal bli hovmodig og si: ‘Vel, dere karer vet ikke noen ting om Det. Jeg så Herren etter Hans oppstandelse.’”

62 Vel, de sa: “Vi vandret med Ham.” Vel, det samme gjorde også alle menneskene nede i Galilea og Nasaret og over hele landet der. Alle vandret med Ham.

63 Men dere ser at Paulus hadde snakket med Ham og sett Ham i den form Han var i før Han ble gjort kjød. Skjønner? Og Han ga oppdraget til Paulus i denne tilstand, mens Han var i dette Lyset. Han ga oppdraget til Paulus. Og — og Paulus hadde sett Ham. Og han sa: “For at jeg ikke skulle bli hovmodig, føle meg litt høyere enn noen av dere brødre, så ble det gitt meg en djevelens budbærer”, det holdt ham nede. Og han sa: “Jeg søkte Herren tre ganger om å ta det bort fra meg. Og Han sa: ‘Saulus eller Paulus, min nåde er deg nok.’” Da sa Paulus: “Jeg vil rose meg i mine svakheter, for når jeg er svak, da er jeg sterk. Se, jeg vil rose meg i det!”

64 La dere merke til det nå, en mann hadde en tjeneste som var større enn noen av de andre som hadde vært på feltet, Paulus, den største tjeneste av dem alle, som hadde sett Jesus i en Ildstøtte, og gitt ham oppdraget til å gjøre det han gjorde, og var stadfestet ved den samme Gud, den samme Kraft, med tegn og undere hevet over enhver tvil; og var så fattig at han hadde bare ei kappe, forkynte til en flokk mennesker som ville ha revet ut øynene sine, og noen av dem var millionærer. Og likevel hadde Paulus ei kappe. Han sa: "Ta med kappen, det bli kaldt her oppe." Han var i fjellområdet. Han hadde kun ei kappe.

65 Og Demas, til en mann som var av høy stand, høyt kaliber, kultivert, utdannet og en rik mann som hadde mange klær: "Den karen, det er noe galt med ham. Han som hadde så mange venner som var villig til å rive ut øynene sine for å gi det til ham, og likevel var han så fattig at han bare hadde ei kappe. Noe var galt med Paulus."

66 Åh, dere vet, den ånden forlater ikke verden, det er fremdeles på den måten. Penger er ikke Gud. Det er kun én Gud. Skjønner? Men folk tenker at fordi du har en stor tjeneste, burde du eie alt *det*, og alt *dette*, og alle disse flotte store tingene, store skoler, og store *så-og-så*. Gud virker ikke i disse tingene. Eller, det har i hvert fall vært min mening. Gud arbeider med den enkelte. Han bestemte oss aldri til å gå og gjøre slike ting.

67 Men Paulus, med ei kappe, og han ber Timoteus her å ta den med til ham fordi det begynte å bli kaldt der oppe. Hmh-hm. En mann som hadde en tjeneste som forkynte til titusener, slik som Paulus gjorde, og med en tjeneste som kunne gjøre alle slags mirakler, og som hadde sett Jesus i en Ildstøtte, som ga ham oppdraget, og likevel eide kun ei kappe. Demas sa: "En slik kar", så vendte han seg bort fra ham.

68 Nå, da han var der oppe og forkynte i nærheten av Troas, så finner vi ut at der oppe er en mann som var en kobbersmed. Og han var en kjeltring. Og han hatet kristendom. Og han gjorde alle mulige ting mot Paulus som han kunne gjøre mot ham, fikk ham kastet i fengsel. Og alle . . . til og med Paulus advarer Timoteus mot den samme ting: "Vokt deg for den karen." Og her er Demas! O Gud, la folket høre det! Her sto Demas ved en mann som slo en annen mann blind for å diskutere med ham. Nå, dere forkynnere i Church of Christ, ta på frakkene deres nå. Der var en som sa til meg en gang, sa: "Slå meg blind! Slå meg blind! Du har den Hellige Ånd, slå meg blind."

Jeg sa: "Du er allerede blind." Skjønner?

69 Nå, hvorfor slo ikke Paulus kobbersmeden blind? Den samme slags ånd som er på folk som tenker slik, er den samme ting som var på Demas. En mann som kunne slå en mann blind for å diskutere med ham, og deretter bøye av og la en kobbersmed ødelegge hans tjeneste i byen. Og uten tvil sa Demas: "Han er

ferdig, han har mistet alle sine gaver. Han har — han har mistet gaven til å slå blind.”

⁷⁰ Ser dere ikke hvordan denne ånden fremdeles lever, sier: “Du er ferdig, broder”? Åh! Det — det går bare over hodet til folket. De får bare ikke tak i det, det er det hele. Skjønner? De kan bare ikke se det. Skjønner? De forstår ikke.

⁷¹ Vel, Demas . . . han slo ikke den mannen blind fordi han ønsket det. Sa ikke Jesus: “Jeg gjør ingenting før Faderen viser Meg først”? Har jeg ikke fortalt dere for mange år siden, at hvis min egen mor lå for døden, og ville si: “Bill, hva blir min utgang?” Jeg kunne ikke si noen ting før Gud sa det først. Og det er akkurat hva som skjer. Mennesket kan ikke, mennesket er en fiasko til å begynne med. Han er bare et redskap som Gud arbeider gjennom, og Gud virker Sin Egen vilje. Men når dere ser disse super duper menneskene som alltid har *dette* og *det* og *det andre*, da er det best å holde seg borte fra det. Skjønner? Jesus Selv gjorde ikke det. Han sa: “Jeg gjør bare det som Faderen gjør. Han viser Meg hva Jeg skal gjøre og så går Jeg og gjør det. Jeg kan ikke gjøre annet . . . noe annet enn det.”

⁷² Og her så Demas på Paulus, en mann som hadde en slik tjeneste som dette, og likevel var så fattig at han eide kun ei kappe, og ønsket at Timoteus skulle ta den med til ham. Ei kappe! Men Paulus satte et eksempel slik Kristus var, for Han hadde ei kappe. Så hvorfor betyr det så mye for folk i dag med rikdom og masse penger og ting? Legg merke til det nå. Og til alle som var imot det som han forkynte hadde han kraft til å snu seg rundt og si: “Du vil bli blind for en tid.” Og den mannen ble blind.

⁷³ Og her var det en kobbersmed, var ti ganger verre mot ham enn hva den mannen var, og likevel kom han unna med det. Demas må ha tenkt: “Vel, se, den gamle karen er ferdig nå. Han har mistet sin tjeneste.” Nei, nei, han hadde ikke mistet sin tjeneste, ikke i det hele tatt. Gud gjør ikke ting slik som det der. Gud er ikke en som gir noe til en og så tar det tilbake. Ja. Se nå.

⁷⁴ Paulus liknet Elias på en måte. Profeten Elias dro opp på fjellet på et oppdrag av Gud, og bad om at ild skulle falle ned fra Himmelen, og den falt. Og han ba om vann, og det kom. Og så befalte han ved Guds budskap, og drepte fire hundre prester, kappet av hodene deres, og lot dem rulle nedover fjellet; og så flyktet deretter, fra trusselen til en — en kvinne, en liten hyklersk kvinne, eller, hun var en vantro. Jesabel, den ene lille kvinnen som var hovedgrunnen til hver eneste bit av det, hun var den som forårsaket det. Så ut som om han hadde fått tak i henne først. Men Gud har måter å gjøre ting på, og Hans tjenere kan kun fungere hvis han arbeider i henhold til Guds vilje.

⁷⁵ Kan dere ikke se, venner, dere er nødt til å bevege dere i henhold til Guds måte å bevege Seg på. Hvor mange ganger har

jeg satt og gitt råd til brødre, og hvor jeg hadde ønsket å gå over og tatt dem i hånden og sagt: “Brødre, det spiller ingen rolle, la oss bare være brødre sammen.” Hvordan kan jeg gjøre det og overholde mitt oppdrag: “Forkynn Ordet”? Ønsker ikke å gjøre det.

⁷⁶ Jeg har stått iblant forkynnere som sier: “Broder Branham, min tante er over her. Jeg vet at du er en profet sendt fra Gud. Gå over og helbred synet hennes.” Skulle ønske jeg kunne gjøre det. Jeg kan ikke gjøre det før Han forteller meg å gjøre det. Skjønner? Ingen kunne gjøre det. Elias kunne ikke gjøre det, ingen andre kunne gjøre det.

⁷⁷ Nå finner vi ut at Paulus . . . Demas forkynte med Paulus, hadde sett at Paulus så en forkrøplet mann ligge der, og sa: “Jeg antar at du har tro til å bli helbredet. Stå opp på dine føtter! Jesus Kristus gjør deg frisk.” Hadde sett ham helbrede syke, og likevel forlater han sin venn Trofimus som er syk.

⁷⁸ “Paulus har mistet sin tjeneste.” Demas må ha tenkt det. “Hvorfor gjorde han det ikke, hvis han hadde en gave til å helbrede, hvorfor gikk han ikke opp dit og helbredet den kameraten som hadde stått så trofast mot ham? Han sa: ‘Jeg etterlot ham der oppe, syk. Og jeg har ikke noen kappe, og jeg vil at du skal ta med deg den kappen til meg. Og pass deg for den kobbersmeden, han ødela nettopp møtet i byen. Jeg måtte forlate byen. Han fikk meg i fengsel.’” Jeg kan forestille meg at Demas sa: “Hva slags forkynner er det blitt ut av ham?” Skjønner?

⁷⁹ Og, broder, de har en masse av disse Demas-ånder i verden i dag. De vet ikke hva det hele dreier seg om. Skjønner? Ingen vits i å prøve å forklare det for dem, for de vil ikke få tak i det uansett. Skjønner? Ser dere? En Kristi tjener følger i Fotsporene.

⁸⁰ En av våre diakoner her, jeg vet ikke om han er her i kveld eller ikke, det er Tony Zabel. Han er vanligvis her. Og han kom til meg, og han sa her for ikke lenge siden, før han hadde . . . kom over hit, han sa — han sa: “Jeg — jeg hadde en drøm, en underlig drøm.” Han sa: “Jeg — jeg drømte at jeg prøvde å finne veien oppover mot himmelen.” Han sa: “Jeg så en mann som kom kledd i en svart kappe og han leste i en — en — en bok.” Og sa: “Jeg — jeg kom til denne mannen, og jeg spurte Ham: ‘Hvilken vei er det til Himmelen?’ Og han sa: ‘Spør mannen foran meg.’” Og det var en — en pastor i en kirke han gikk til.

⁸¹ Han gikk litt lenger, og han møtte en annen mann, han hadde på seg en svart kappe og han sang sanger, og fortsatte videre. Og det var en annen pastor. Begge disse pastorene er mine personlige venner. Og han sa . . . Og fine menn. Og han sa: “‘Hvilken vei er det jeg kommer opp til toppen av fjellet her på?’ Han sa: ‘Se her.’ Sa: ‘Se, sto langt der oppe på toppen, den bitte lille karen?’ Jeg sa: ‘Ja.’” Sa: “Der sto en kar med kjeledress på seg og en liten cowboyhatt.” [Tomt spor på lydbåndet — Red.]

⁸² Noen sa nede i Kentucky, sa, de snakket om meg der nede, sa: “Den karen ser ut som noe annet enn en forkynner.” Det kan ha sett ut som en bonde eller noe, men – men dere vet, det er ikke utseende.

⁸³ Og sa at det var meg som sto der oppe. Og han – han klatret opp inntil han kom til meg, og sa at jeg tok ham i armen og ledet ham videre opp til toppen av fjellet. Og det var en villmark å gå gjennom. Og jeg sa: “Tony, jeg må forlate deg her, og du må gå noe av dette selv.”

Han sa: “Broder Branham, hva kan jeg gjøre videre herfra?”

⁸⁴ Jeg sa: “Kom hit, Tony, se ned der. Du ser disse barfotter fortrinn med Blod i dem?” Jeg sa: “Det er hva jeg følger hele veien. Bare stå med Dette.” Det er den eneste ting jeg vet å vise mennesket til; ikke til en trosbekjennelse eller en følelse av noe slag, men til disse blodige Fotavtrykk som leder til Bibelen, Jesu Kristi Blod.

⁸⁵ Nå, hvordan denne mannen må ha følt det, en mann med mange millioner av venner, og bare ei kappe. En mann som hadde . . . hadde kraft til å slå en mann blind, og så la en mann jage ham ut av byen. Gjorde aldri noen ting med det, sto bare opp og dro ut. Han ba for de syke og hadde forlatt sin syke venn. Og Demas forlot ham. Alle de andre forlot ham. Alle sammen forlot ham. Paulus sa: “Alle har forlatt meg.” Hver eneste av dem forlot ham.

⁸⁶ Jeg sier dette. Når en mann står trofast til Ordet, ikke bare i ett møte, men i hvert møte, når en mann står trofast til Ordet, så vil tiden komme da de vil forlate ham. Nøyaktig. De gjorde det. De gjorde det med vår Herre. De vil forlate ham når han står for Sannheten. “Alle sammen har forlatt meg.” Og nå, hva tror dere at Demas og noen av de mennene tenkte, når alle vi som kjenner Skriften, vet at Lukas var en lege, og Paulus, hvor enn han dro, tok han denne legen med seg? Og han forkynte Guddommelig helbredelse, og etterlot sin venn som var syk. Så fattig at han hadde bare ei kappe. Og lot en mann jage ham ut av byen, når han kunne slå en mann blind. Se, de trodde han var ferdig. Men han var ikke det! Han var nøyaktig i disse blodige Fottrinn. Han fulgte dem videre. Jeg håper at dere forstår. Han sa: “Alle mennesker har forlatt meg.”

⁸⁷ Demas, elsker denne nåværende verden, populær blant folket. “Hallo, doktor Demas. Jeg vet at du har dine Ph.!”

⁸⁸ Åh, de elsket det, helt sikkert. Jesus sa: “Dere liker å stå i synagogene og bli kalt for ‘Rabbi’ og så videre.” Sa: “Dere får bare mer fordømmelse.” Skjønner?

⁸⁹ Nå, vi vet at da de så denne legen som fulgte ham, eller var med ham, og Paulus tok med seg Lukas, sa, han sa – sa her: “Lukas er – Lukas er den eneste som ikke har forlatt meg. Og Lukas er – er bra for ham. Men, Lukas er gunstig for ham. Han

trenger Lukas i sin tjeneste.” Og denne legen fulgte en mann rundt hvor enn han dro, og forkynte Guddommelig helbredelse. Og en mann som forkynte Guddommelig helbredelse, kunne helbrede den lamme og oppreise døde og slags ting, og se mektige visjoner, og tale ting som ville skje, og så forlot sin egen syke medarbeider. Og kunne hatt millioner av dollar og bygget bygninger verdt ti-tusenvis av dollar, og store skoler og ting som det, og hadde ikke engang mer enn ei kappe å ha på seg.

⁹⁰ Demas sa: “Jeg assosierer meg ikke med en kar som dette. Han er bare . . . Han er en person av lav klasse. Jeg vil dra opp med de denominelle brødre. Jeg vil dra opp dit hvor jeg vil være noe.” Hvis noe slikt skjer, så ville jeg gjerne dra straks etter Baxter blir ferdig, se dere, for å forlate den stakkars lille karen i den tilstanden. Han burde ha blitt stående med ham. Paulus var den som ledet ham til Kristus. Men ser dere, det er uten å kjenne Ånden, uten å vite hva Guds vilje er, og så gjøre Guds vilje. Skjønner? Nå, men der forlot han ham i denne tilstanden. Forlot ham! Alle hadde forlatt ham.

⁹¹ Hva jeg tenker om dette! Hvordan en tjener som vil stå trofast til Ordet, bare husk, at før eller senere vil folk forlate ham. Vel, vi ønsker å slå det fast for noen få minutter, og jeg vil ikke holde dere for lenge nå, for jeg ønsker å ha dere her på morgenen. Alltid når Guds tjener står trofast til Ordet, vil alle forlate ham. Og det . . . Nå, bare ta hvor som helst dere vil, når som helst i Bibelen eller i historien, at når en mann forble trofast, uansett hvor populær han var, når han forble trofast mot Ordet, så kom tiden når den religiøse verden forlot ham og kuttet ham ut. Nå, bare les det, hvis dere tar Bibelen fra 1. Mosebok og over til Åpenbaringsboken, og henter ut i *Det før-nikenske rådet* og videre ned til *De nikenske fedrene*, og hver mann, hver eneste hellig, hver profet, hver sann Guds tjener som sto med Ordet ble forlatt av den kirkelige ting og slått ned på. Og Paulus var en av dem.

⁹² Og hvis det skulle være en i dag, ville det være den samme ting. Det er nøyaktig sannheten. Du er nødt til å komme i den stillingen. Det må komme. De tenker at en mann som ville ha en tjeneste slik som det, burde ha verden i sin makt. Han skulle det, men de vil ikke komme under hans makt. Skjønner? Og en mann som det ville ikke sette en tjeneste, eller en verden i sin makt; han ville sette den under sin Mesters makt, fordi han er ikke her for å representere seg selv, han representerer sin Mester.

⁹³ Dere vet, menn søker å ta ære fra hverandre, og de ærer hverandre, og vanærer Gud ved å gjøre det. Skjønner? Vi prøver å gjøre folk store iblant oss, når vi ikke er store; vi er små folk. Det er kun En stor iblant oss, og det er vår Herre. Skjønner? Og vi gjør vår organisasjon så mye større enn Gud: “Den store hellige kirke av *dette*, *det* eller *det andre*, de store hellige biskopene” og så videre. Det finnes ikke noe slikt som det. Det er menneskers

ære. Det finnes kun Én hellig, og det er Gud. Den Hellige Ånd, som er Gud iblant oss. Det er ikke vi som er hellig, det er Den Hellige Ånd som er i oss. Det er ikke . . . Når vi ser ting bli gjort, er det ikke vi som gjør det, det er Den Hellige Ånd. Jesus sa: “Det er ikke Meg som gjør gjerningene, det er Min Fader. Han bor i Meg, og Han er Den som gjør gjerningene.” Og det er ikke ham som — som gjør det. Ja vel. Men vi finner de sanne tjenerne ned gjennom tiden.

⁹⁴ Nå, her er tingen som jeg på en måte ønsker å bruke for et øyeblikk. Nå, det er vanligvis i en slik tid som dette når mennesket har stått trofast til Ordet, og alle mennesker har forlatt ham, at Gud går inn i forsvar av den personen og kroner hans tjeneste. Det er riktig. Hvilken trøst. Vår trøst er bygget på løftene i Guds Ord. Uansett hva verden sier, hva verden gjør, så er ikke det vårt håp, det er ikke bygd på hva verden gjør.

⁹⁵ Jeg synes den sangen er så fin. Skulle ønske at jeg kunne synge. Jeg har alltid ønsket å synge. Skjønner? “De som venter på Herren, får ny kraft. De skal løfte sine vinger som ørnen. De skal løpe og ikke bli trette, de skal gå og ikke bli svake. Lær meg, å vente, Herre. Lær meg, Herre, å vente på mine knær.” Jeg liker dette. “Og i Din Egen velbehagelige tid vil Du svare på mine bønner; lær meg å ikke stole på hva andre gjør, men bare vente i bønn på et svar fra Deg.” Slik er det. Det er den sanne tjener som venter på sin Mesters tur, og vet dette, at Skriftene ikke kan svikte uansett hva som skjer. Skriftene er nødt til å forbli sanne. På en slik tid som dette, at Gud vanligvis trer til for å hjelpe.

⁹⁶ La oss se på Elias da han var blitt forlatt. Hvorfor? Fordi han hadde stått trofast til Ordet. Han sa: “Alle mennesker har forlatt meg.” Og han ble bannlyst fra samfunnet, fra organisasjonen, til og med fra den nasjonale organisasjon, den nasjonale kirken i Israel, presten og alle hadde kastet ham ut, og han hadde ikke engang ei kappe, slik som Paulus, men et lite stykke fåreskinn, eller skinn hengende rundt seg, og satt oppe på fjellet og ble matet av fuglene. Ja, sir. Hvorfor? For Guds Ords skyld, for han var tro til SÅ SIER HERREN. De alle ble så moderne. Landets førstedame, Jesabel, hadde fått alle moteretningene og ting. Og prestene hadde gitt etter på det og så videre, og alle forkynnerne og så videre, de samarbeidet i det. Men ikke Elias, han ble stående trofast til det Ordet. Og for en ting som det ble han forlatt, inntil han ropte ut: “Herre, jeg er den eneste tilbake, og de til og med er ute etter mitt liv.”

⁹⁷ Men Gud gav ham litt trøst og sa: “Jeg har fremdeles syv tusen der nede.”

⁹⁸ Se, jeg tror ikke at Elias følte seg oppblåst for dette, at han var den eneste, men jeg tror at han var bare så forlatt. Hver gang han gikk opp til en prest for å holde et møte, så ville de vise ham ut. Han gikk ned der: “Kom deg ut herfra, din fanatiker!”

Kom deg ut herfra! Gå og gjør *dette!*” Det viste seg da Elisa kom, hans etterfølger. Vel, hva gjorde de? De til og med . . . Den unge mannen var skallet, og de sendte sine små barn ut for å gjøre narr av disse gamle “kvakksalverne”. Begge to ble ansett som kvakksalvere, de sa: “Din gamle flintskalle! Flintskalle, hvorfor drar ikke du opp slik Elias gjorde?” De trodde ikke at han fór opp. Hm-hmh. Skjønner? De bare trodde at han var en kvakksalver. Men de var tro til Ordet, med en stadfestet tjeneste. Elias ble stående. Ja vel.

⁹⁹ Daniel tok et trofast standpunkt. Dere vet hvor jeg finner det, i Daniel 12 eller Daniel 9, tror jeg det er. Når du . . . Daniel tok et trofast standpunkt til Ordet. Hva skjedde med ham? Han var kongens høyre hånd, men han tok alltid et trofast standpunkt for Ordet, og ble bannlyst og kastet inn i en løvehule. En Guds mann som sto trofast til Ordet!

¹⁰⁰ Hebreerbarna forble tro til Ordet, da kongens kunngjøring kom med at: “Den som ikke vil bøye seg for dette bildet når cymbalene lyder og trompetene blåser ut og så videre, den som ikke vil bøye seg for vårt bilde, vil bli kastet inn i den brennende ildovnen.” Og de vendte ryggen til bildet. Og ua- . . . De, uansett hvor upopulære de ble, uansett hvor bannlyst de ble fra samfunnet, så forble de trofast til Ordet. Jeg liker det.

¹⁰¹ Jakob, en annen. Han hadde en . . . vært borte fra hjemmet en lang tid, og han hadde et kall til å dra hjem for å treffe sin familie. Og han var på vei, tro mot sitt kall, trofast til sin ledelse. Han hadde det bra der borte, men Gud begynte å handle med ham til å dra hjem. Og på veien hjem ble han kastet mellom to pressede stillinger. Hans kone og barn på denne siden; og hans hatefulle bror, Esau som kom med en hær for å møte ham. Og han sto ved den lille bekken, bekken Peniel, og der sto han. Og hvilken tilstand! Esau, som hatet ham, kom med en hær for å møte ham, og her var hans kone, to koner og barn på denne siden av bekken, og han var fanget på et trangt sted. Hvorfor? For hadde han blitt i sitt eget land, hadde det vært greit. Men han hadde et kall, Guds Ord hadde kalt ham til sitt hjemland. Halleluja! Når Gud velsigner en mann, så får han også en forandring. Ja, sir.

¹⁰² Jesus, trofast til Faderens Ord: “Jeg gjør bare det som Faderen sier. Det står skrevet: ‘Mennesket lever ikke av brød alene, men av ethvert Ord som går ut av Guds munn.’”

Jesus, for alltid tro mot det Ordet, så kom det en tid da Han mistet alle vennene Han hadde. Alle sammen forlot Ham og dro bort. Alle sammen. Og folket så Ham bli gjort narr av, spottet og mistet tillit til Ham. “Hvordan kan en mann tale til en død mann i graven og reise ham opp, hvordan kunne en mann forutsi hendelser helt perfekt og aldri hadde . . . aldri feile; og sitte i domstolene med ansiktet Sitt blødende fra skjegget som hadde blitt nappet ut, og det mest motbydelige spytt fra soldatene

rennende nedover ansiktet Hans, med en fille på hodet Hans, og slo Ham i hodet med en kjepp, og sa: 'Profeter og fortell oss hvem som slo Deg, så skal vi tro det?'" Vel, disiplene bare dro bort, sa: "Åh!"

¹⁰³ Se, så raskt glemmer de hva Gud gjorde! Hvordan Moses uttalte ved Rødehavet, da han sto der og sa: "Gud har gjort ti enestående mirakler, er dere fortsatt så uaktsomme at dere ikke vet at Han fremdeles er Gud?" Han dro ned dit og slo landene, han — han satte en forbannelse på landene. Han brakte frosk, lopper, fluer, alt mulig, og en — en eksplosjon drepte alle de førstefødte, og dødsengelen gikk gjennom landet, og likevel ville ikke dette folket følge ham ved Rødehavet. Hvor raskt, så snart som populariteten din . . . Da de så disse flotte skinnende spydene til hundre tusen menn som kom slik som det, eller kanskje, ja, eller kanskje en million menn som kom, og brølet fra vognene og støvet som føk opp, så bare gav de opp og falt tilbake: "Og, Moses, vi burde dødd der tilbake." Skjønner? Gud sa at Han ville la dem dø i ørkenen på grunn av deres vantro. "Moses, din tjeneste er ferdig, det er det hele. Du er ikke noe mer." Ser dere, de forsto ikke. De fikk ikke tak i det.

¹⁰⁴ Og det skjedde det samme med Jesus, den unge Rabbien, eller Læreren, eller Profeten fra Galilea, da Han gjorde alle disse mirakler og ting: "Hvordan kunne Han i det hele tatt finne seg i en slik ting som dette? Hvordan kunne Han la en mann binde Ham med lenker, når Han kunne bryte forseglingen bort fra graven, og reise opp en død mann ut fra Evigheten? Hvordan kunne Han gjøre det, da Han kunne tale til en enkes døde sønn, og reise ham opp til liv igjen; og Lasarus, død og råtten i graven, ble brakt ut? Hvordan kunne Han stå og si: 'Jeg er Oppstandelsen og Livet. Den som tror på Meg, om han enn var død, skal han leve. Den som lever og tror på Meg, skal aldri dø.' Og så stå og bli bundet med lenker, og spyttet i ansiktet, og ikke åpne Sin munn?" Disiplene: "Han har mistet Sin tjeneste." Ja, det er slik det går. Gud, for en verden!

¹⁰⁵ Til og med Hans menighet, de tolv som Han var så glad i og hadde fortalt dem alle ting, elsket dem, og de vendte ryggen til Ham. Bare én sto med Ham, det var mannen Johannes. Rett på en tid da alt var borte, og alt håp var borte, der ble Han bundet, og tatt opp der og hånet og spyttet på, og la ryggen Hans til . . . Uten å vite at det oppfylte Skriftene.

¹⁰⁶ Vel, vet dere ikke at de tingene som skjer i dag, oppfyller Skriftene nøyaktig til bokstaven? Hvorfor kan folk si disse tingene? Hvorfor raser disse denominasjonene? Hvorfor gjør de det? Det er skrevet i Skriftene at de vil gjøre det. De går rett inn i det og gjør det selv, forblindet, uten å vite at de gjør det. Tror dere Judas visste at han spilte Judas? Tror dere at Farao visste noe om den delen han spilte, da Gud reiste ham opp for den hensikt? Tror dere at Esau ville ha gjort de tingene han gjorde? Absolutt ikke.

Sa: “De har øyne og kan ikke se, har ører og kan ikke høre.” Men se på Skriften, som bare avdekkes. Skjønner? Vi er ved endetiden, det er nødt til å være slik.

107 Hans menighet forlot Ham. Alle mennesker og naturen forlot Ham. Snakk om å være forlatt, Paulus hadde ikke noe slikt i det hele tatt mot hva Han hadde. Endog selve skapelsen som Han skapte, forlot Ham. Månen og stjernene og solen, og alt sviktet. Menneske, Gud, naturen og alt hadde forlatt Ham, ingenting stod der, Han døde alene. Mistet Han Sin tjeneste? Han oppfylte Sin tjeneste, ikke mistet den. Disse ting følger med. Det er den tingen som skjer. Det må følge med det.

108 Nå, alt forlot Ham. Men det var ved denne tiden at Gud kom inn på scenen, fordi enhver som kjenner Ordet vil stå med Ordet, idet de vet at Ordet er Gud. Skjønner? Og Ordet må avdekke Seg Selv. Det ufeilbare Ordet må avdekke Seg Selv. Det må det, i Sin forordning, fordi Ordet er Gud. Og dersom Det virket på andre ned gjennom tidene, vil Det virke på samme måte akkurat nå, fordi Det er Gud. Ikke glem det. For Jesus visste at ved å være fylden av Ordet, var Han ikke bare en Profet, Han var Gud Selv. Han var Ordet. Det er grunnen til at ikke bare mennesket forlot Ham, men også naturen forlot Ham. Hele skapelsen forlot Ham, alt, stjernene, månen, og ingenting lyste da Han døde. Alle ting forlot Ham, ser dere, fordi Han var Skaperen av alle ting. “Han var i verden, og verden ble til ved Ham, og verden kjente Ham ikke.” Skjønner? Han var Skaperen av alle ting. Alle ting! Vel, det eneste, som vi . . . Vi skaper ikke, men vi prøver å omvende, og de som vi prøver å omvende, er dem som svikter og går sin vei. Skjønner? Når tiden kommer for Ordet til å gjøre Sin virkelige framvisning, det er nødt for å være slik. Men bare husk, det var da Gud kom inn på scenen.

109 Og i vår Herre Jesu liv, de mektige gjerningene som Han gjorde de første ett og et halvt år av Sitt liv, åh, for en mektig Mann Han var! Det var aldri noen som Han på jord, og har aldri vært siden, og aldri vil bli. Men hva skjedde? Han ble mer spottet enn noen, enn alle de andre til sammen. Spottet av naturen og spottet av skapelsen, spottet av alle ting, fordi det var i en fordervet tilstand. Det er grunnen til at menneskets hjerter spotter Guds sanne tjener, fordi det er fordervet. Naturen er fordervet, det er grunnen.

110 Selv om naturen er så vakker som den er, så er den fordervet, men hva vil den bli når den blir forvandlet tilbake til Guds vilje? Hvis et land kan få fram druer som krever to menn for å bære på sin rygg, fra et fordervet land, hva vil det bli når det blir forvandlet tilbake til Gud? Når Kristus kommer, skal ørkenen blomstre som en rose. Det vil bli en forvandling. Og på de tørre stedene vil det komme fram vann, og jorden skal bli frodig og blomstre. Åh, det vil være en tid, når menneskets hjerter skal bli

omvendt til gudfryktige mennesker, som har gjort sine valg nå, når de vil leve på dette stedet. Amen.

¹¹¹ “Denne mørke time, blant revnende fjell og mørklagte skyer”, sa poeten, “bøyde min Frelser Sitt hode og døde; det åpnete forheng åpenbarte veien til Himmelenes glede og endeløse dag”. Han måtte gjøre det for å lage en vei for oss. Det er riktig. Men hva gjorde Gud? Han var trofast til Ordet, og Han omfavnet korset. Men var det slutten på Hans tjeneste? Var Hans tjeneste ferdig? Gud kronet den med den største krone som noen gang kunne blitt kronet. Han kronet den på Påskemorgen, på oppstandelsen. Han kronet vår Herre Jesu tjeneste, Han oppsto fra de døde og lever i all evighet. Han var ikke ferdig selv om alle mennesker forlot Ham, Han var kronet! Ja, sir. Ja, sir. Han var kronet fordi Han var, var blitt forlatt, og Han måtte gjøre det da Han oppreiste Ham fra de døde.

¹¹² Det samme skjedde med Elias. Vi talte om ham for en liten stund siden. Elias, den stakkars gamle nedbrutte profeten lå der ute i ødemarken, og måtte bli matet med hva fuglene ville bringe ham. Og hans små gamle magre armer trukket sammen, brunlig utseende, et lite oljekrus hengende på siden, hans kinnskjegg sto ut, og hodet var sannsynligvis skallet og solbrent, lammende, kom gående nedover med en støkk som *dette*, men nede i dette lille gamle hjertet banker Guds Ånd. Da Gud så Sin lille, gamle, trette tjener komme ned til veis ende, alle hadde forlatt ham, og alt annet, sviktet Han ham? Han sendte ned en vogn, plukket opp Sin trette tjener: “Du trenger ikke engang å gå opp slik som Enok gjorde, Jeg skal bare ta deg hjem i en vogn.” Det stemmer. Han kronet hans tjeneste med en vogntur hjem. Det er ikke så ille, vet dere. Ja. Ja, han behøvde ikke å gå hjem, Han sendte bare ned en vogn og hentet ham for han var trett. Jeg liker dette. Amen. Denne stakkars, lille, trette tjener, Han plukket ham opp og tok ham Hjem.

¹¹³ Det skjedde på den tiden da Daniel stod så lojal til Gud, at han gikk inn . . . De sa: “Den mannen, vet dere, han var en gang en stor kar her i dette riket. Han har fortalt alle slags ting. Og han brakte sannsigerne med seg, han lærte dem ting.” Og medoperserne og hvordan han gjorde det. Men under Dareios styre, så var det Daniel som var trofast mot Gud. Det var Daniel som sto med Guds Ord og ikke ville blande seg med noe annet. Og han sa: “Vel, hans tjeneste er ferdig, for jeg så det i lokalavisen at han skal bli kastet i løvehulen i løpet av noen få dager.” Går i statsfengsel, eller noe slikt. “Men vi skal kaste ham i løvehulen”. Men hva gjorde Gud? Gud forseglet hans tjeneste med en forvandling av kongens hjerte, slik at Dareios sendte ut på alle språk, til folket over hele verden, at hver mann skulle frykte Daniels Gud, fordi Han var en Gud som kunne utfri. Amen.

114 Så, dere ser, det er på den tiden da mennesker forlater mennesker, at Guds tjenere står trofast til Ordet, og Gud forseglar deres tjeneste med en kroningstid.

115 Ja, det var hebreerbarna under Nebukadnesars styre som ikke ville bøye seg ned for bildet. De forble trofaste til Gud fordi Guds Ord sa: “Ikke bøy dere ned for noe bilde for å tilbe det.” De holdt seg trofaste til Ordet. Og det var i den lokale avisen, i nyhetene, alt om det, eller hva det var i de dager. De hadde sine måter å spre nyheter på. Selvfølgelig ikke i en lokalavis, jeg sier det bare slik at dere skal få en ide. Men det sto der inne at de skulle brenne dem i ildovnen, som var syv ganger varmere. Flere dager i forveien hadde de kastet inn alt materialet for å få ovnen så varm at den ble syv ganger varmere, overopphetet syv ganger. Vel, det ville ha fortært deg, om du hadde kommet nærmere enn hundre yard av den. Men de gikk rett inn i den brennende ildovnen, og kom rett ut igjen, uten engang noen lukt av ild på dem. Og Nebukadnesar sa: “Hver mann som ikke tilber denne Gud, la ham og hans barn bli drept, hans hus brent og gjort til en søppelhaug.” Det er riktig. Skjønner? Han . . . De hadde en verdensomspennende vekkelse fordi de var trofaste mot Ordet. Det er hva som skjedde. Ja, sir. Vær tro mot Ordet, ja, og det lønner seg alltid på en underfull måte.

116 Jakob, vi nevnte ham for en stund siden. Jeg har navnet hans skrevet ned her. Her var han, en liten feiging, men han ble stående. Han var redd for Esau over der. Du og du! Og han visste at han var borte fra Gud. Vært borte fra Gud alle disse årene, men han prøvde alltid å stå trofast til dette Ordet. Og her kalte Gud ham og fortalte ham å dra til sitt hjem. Her var han rett på sin post, og der var Esau med en hær. Det var på den tiden at han ble forandret fra navnet *Jakob*, “bedrager, svindler”, til Jakob . . . “en fyrste for Gud”, da han kom ut neste morgen, med sin tjeneste kronet. Gikk rett ut og møter Esau, og ønsket ikke noe hjelp fra han. Amen. Trofast mot Ordet. Det er slik Gud gjør ting, er det ikke? Han — Han gjør ting på Sin Egen måte. Ja vel.

117 Mange av mine brødre, de har stor popularitet i dag blant deres denominelle brødre. Du kan bare nevne ett navn, jøye meg, og det er som ild over alt, hvor som helst, det stemmer, du kan si dette bestemte navnet til denne personen. Og, når alt kommer til alt, da Herren talte til meg nede ved elven den dagen, så gikk det i spissen for denne vekkelsen over hele verden, ut derfra kom hver eneste av disse store evangelistene.

118 De dro rett tilbake med sine brødre, ser dere, til disse denominasjonene som de kom ut fra. De kom ut her og holdt dette møtet, blandet opp med denominasjoner, og så dro rett tilbake til dem igjen. De fikk en masse anerkjennelse, store navn på radioen, i avisene og alt. Alle taler vel om dem.

119 Men alle menn har forlatt meg fordi jeg tok det sanne Ordet, og stod med Ordet. Jeg har stått rett her med hva Han sa til meg, forkynt Ordet, ikke en denominell filosofi. “Forkynn Ordet”, var mitt oppdrag: “Stå med Ordet.” Og brødre, som lytter på dette lydbånd, jeg var en litt av en kar da jeg kom iblant dere, og helbredet de syke, talte om visjoner, og viste dere ting. Men da jeg gikk for å fortelle dere Sannheten om Ordet, hvorfor vendte dere ryggen til meg? Er dere klar over at det bare oppfyller det Skriften sa? Ja, det gjøres på den måten. Nå kan jeg knapt komme inn noen steder.

120 Brevet kommer inn hele tiden. Ett som kom her om dagen, sa: “Broder Branham, jeg hadde den aller største tillit til deg, men jeg hørte deg si at en bestemt denominasjon som jeg tilhører var falt fra.” Sa: “Jeg har ikke noen mer tillit til deg lenger, fra nå av.” Sa: “Det var omtrent tjuetvå av brødrene i min denominasjon som satt i ett av dine møter.” Sa: “Vi bare sto – sto opp og dro avsted da du sa dette.”

121 Vel, alle har forlatt meg, men det er én ting, Han sto med meg! . . .? . . . Jeg er ikke, jeg var ikke ulydig mot den Himmelske visjonen som hendte der nede ved elven. Jeg var trofast mot Ham. Han har vært trofast mot meg. Jeg stoler på Ham, en dag, jeg vet ikke når, da Han vil krone min tjeneste. Jeg vil stå bare så trofast som jeg kan være. Jeg vet ikke hva det vil bli. Jeg vet ikke når det vil bli. Og jeg, når Han er rede, så er jeg. Jeg bryr meg ikke. Jeg håper at Han vil krone min tjeneste med dette, for å la meg ta Ordets kledning, og kle Hans Brud i Ordets kledning, og for Hans rettferdighet. Jeg håper Han vil krone meg, la meg stå på den dag og si: “Se det Guds Lam som tar bort verdens synd.”

122 Det er så mange bakker å klatre oppover, påkjenninger, noen ganger er det vanskelig; men Han som viser veien, vet hva som er best. Han vet hva som er best. “Veiens strev vil se ut som ingenting, når vi kommer til veis ende.” La oss se etter det blodige fotavtrykket. Bare husk venner: “Sanden er blitt vasket i fotsprene til Den Fremmede på Galileas strand; og den røst som dempet de voldsomme bølger, vil ikke lenger bli hørt i Judea. Men stien til denne ensomme Galileer, så gladelig jeg følger i dag; og veiens strev vil se ut som ingenting, når jeg kommer til veis ende.”

123 I denne første del av Skriften jeg leste, ga Han til meg, når bare var jeg en ung mann, bare en gutt som stod der ute, med strake skuldre, brystkassen sto ut, en hårmanke og med svart bølget hår. Og nå står jeg her med lutende skuldrene, skallet, grå, en gammel mann på femtittre år. Men Han er mer enn kjær som dagene går. Og jeg har ikke holdt noe tilbake, men forkynt dere hele Jesu Kristi Evangelium. Og mitt hjertes begjær er å møte Menigheten som Han døde for, kledd i rettferdigheten av Hans Eget Blod, kledd i Hans Ord og Hans Ords rettferdighet, for Hans Ord kan aldri svikte. Og derfor, jeg vet at hvis jeg vil

stå ved Ordet og være trofast mot Ordet, og dersom Ordet bor i meg og jeg i Ham, så vil jeg på den dagen være glad for at jeg forble trofast.

124 Jeg vet ikke hva fremtiden holder, men dere ser hvor vi er, gjør dere ikke? Dere ser hvorfor alle sier, til og med noen av mine egne kollegaer sier: “Vel, broder Branham er helt ferdig.” Skjønner? Ja. “Helt ferdig.” Ser dere? “Åh, vi hører ikke at så mye blir gjort lenger.” Skjønner? Vel, vi . . . De forstår det bare ikke, det er det hele, de forstår bare ikke. Ser dere?

125 Jeg tror at den største tingen som Paulus ønsket, da han sa: “Min tid er ute nå”, det største begjæret i Paulus sitt hjerte var å bli en martyr. Det var begjæret i alles hjerter i de dager. Hvis de . . . Har dere noen gang lest *Fox' bok om martyrene*, og også *Det nikenske rådet*? Den største ære som kunne skje, da de forskjellige (og Polykarp og dem) gikk inn i løvers hule, og de ropte av glede. Gikk inn der og visste at de skulle bli martyr. Da de ble brent til pålen, ropte de av glede, for den æren av å bli en martyr. Da Paulus gikk ned til den hoggestabben for å få hodet hugd av, ble ført fra fengselet, et lite møkkete sted der nede, et hull i muren, der de hadde ham. Jeg gikk ned der og så på det. Der var en liten gammel grotte der bak hvor de slengte ham inn i. Og nå ønsker de å gjøre ham til en helgen eller et eller annet. Samme gruppe mennesker! Der gikk han ned dit. Han sa: “Død, hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier? Men Gud være takk som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus. Jeg har kjempet den gode strid, jeg har fullendt løpet, jeg har bevart troen. Så er det da gjort ferdig en krone for meg, og ikke bare til meg, men til alle dem som elsker Hans tilsynekomst.”

126 Vi er kommet ned til det 6. verset, nå, til det 18. Jeg vet ikke hva det vil bety for meg, men jeg bare siterer for dere hva det har betydd for andre. Og jeg skal fortsette å være tro mot Ordet inntil Han er ferdig. Det er hvor tjenesten er i dag. Jeg er ikke ferdig. Jeg håper jeg bare er renset inn. Det er det hele. Det er riktig. La oss bøye våre hoder nå mens vi ber . . . ? . . .

127 Det er en liten line som strekker seg ned fra Tronen i kveld, den er kalt for Livlinen. Mens jeg ber, håper jeg at den trekker på hver eneste uomvendt person her inne. Vil du ikke strekke deg opp og ta tak i den, syndervenn? Du sier: “Broder Branham, du sa at du var i ferd med å bli gammel, og jeg antar det er grunnen til at du er . . .” Nei, broder, søster. Da jeg bare var en liten gutt, trodde jeg Dette. Jeg gav mitt liv for Det. Og det er bare én ting jeg beklager, jeg har ikke mer enn ett liv å gi. Hvis jeg hadde ti tusen liv, ville jeg gitt dem alle for Det. Ja.

128 Vil du ikke ta tak i Linen når den går forbi deg i kveld, på din vei? Du sier: “Broder Branham, jeg er ikke verdig til å ta tak i den.” Jeg vet at du ikke er, barn. Men gå du og gjør noe for å bli verdig, og fortell meg hva du gjorde, så vil jeg også gjøre det.

Det er ikke noen ting du kan gjøre for å bli verdig. Du var født uverdig. Det er bare én ting du kan gjøre, bare ta tak i den måten det er gjort for deg. Du drukner, ikke drukne i det. Gud kastet ut Livlinen, la oss – la oss strekke oss ut og få tak i den i kveld.

¹²⁹ Himmelske Far, jeg husker rett her ved denne samme talerstolen, det samme sted hvor jeg talte om den morgenen, da jeg innviet menighetslokalet rett her på denne grunn. Og denne hjørnesteinen ligger der, og holder fortsatt et blad fra Bibelen hvor jeg skrev dette. Jeg sa: “Herre Jesus, med Din nåde vil jeg stå trofast til Ordet.” Og nå ser jeg at det har produsert nøyaktig hva det har gjort i andre tider. Og her er jeg i dette tabernaklet i kveld, etter å ha reist verden over og tilbake igjen, og den lille hjørnesteinen ligger fortsatt der med papiret i den. Ransak meg, Herre Gud. Jeg gjorde mange feil. Jeg – jeg har gjort galt, Herre. Mange ganger har jeg sviaktet Deg, slik jeg nettopp vitnet om for en stund siden, om en fiasko. Gud, jeg – jeg, så snart som jeg gjør det, så ønsker jeg – jeg – jeg tilgivelse. I mitt hjerte elsker jeg Deg. Jeg – jeg vet at Du viste meg nylig om det stedet vi går til. Jeg vet ikke når Du er ferdig med meg, Herre. Jeg – jeg er her i kveld, jeg . . . ved Din nåde. Og jeg – jeg vet ikke når Du er ferdig, men jeg vet at det er nødt til å komme til dette. Men når den tiden kommer, så ønsker jeg – jeg ikke å være en feiging. Jeg ønsker å bli stående som resten av dem sto. Men, Gud, hvis – hvis – hvis jeg må forsegle mitt vitnesbyrd med mitt eget liv, eller hva enn det er som må bli gjort, Herre, så kron det. Ikke kron meg; kron tjenesten som jeg har forkynt, Herre, for det er Ditt Ord. Og jeg vet at dette Ordet er mer enn i stand til å reise meg opp igjen i oppstandelsen. Og jeg skammer meg ikke for Ordet jeg har forkynt, fordi Det er Guds kraft til frelse for dem som tror.

¹³⁰ Jeg takker Deg for den lille menigheten som fortsatt står i dag. Da jeg tok dette standpunktet for Ordet, så profeterte profetene og sa: “Om seks måneder vil det bli omgjort til et bilverksted.” Tretti år har gått, hun er mer i fyr i dag enn hun har vært på mange år. “På denne klippe skal Jeg bygge Min Menighet.” Vi takker Deg for vår pastor. Vi takker Deg for diakonene, tillitsmennene. Vi har alle en liten del å spille, Herre, og vi ønsker å spille lojalt, vi ønsker å spille den riktig.

¹³¹ Det kan være noen her inne som ønsker å slutte seg til oss i kveld, Herre. Og måten de kan slutte seg til på er bare å ta tak i denne lille Livlinen og begynne å trekke, surre Den rundt sine håndledd, binde Den rundt sine hjerter og si: “Herre, trekk meg, løft meg opp.” Og så vil de komme fram og skinne som gull. Gi det, Herre. Vi ser etter den tiden.

¹³² Vi tror at det er nære enden. Vi ser det som vi har lært her, at Laodikea Menighetstid er i gang nå, vi ser at ikke noe mer kan skje, foruten Herrens Komme. Og, Herre, ville ikke det være en stor krone for Ordet, å se Kronen Selv komme? Jeg vil gjerne stå her og si: “Der er Han, det er Lammet.” Slik som

Johannes gjorde. “Se, Lammet som vi har ventet på, dette er Ham.” Herren vil raskt komme til Sitt tempel, for å ta bort Sitt folk i Bortrykkelsen.

¹³³ Gjør oss rede, Far. Rens våre hjerter i Ditt Blod. Gjør oss rene og plettfrie, slik at Ditt Ord kan bo i oss. Og må vi huske at vi må handle på Ordet, slik at Det skal ta tak og være effektivt. Gi hver en synder omvendelse. Velsign alle som er her inne. De hellige, disse, noen av disse gamle kjære krigerne, Herre, som har kjempet langs med linjen i årevis, blitt gjort narr av, blitt omtalt og latterliggjort. De fortsetter videre fordi de har Liv. De vet Hvem de har trodd på, og er overbevist om at Han er mektig til å bevare det som de har overgitt til Ham. Vi takker Deg for dette. Ber om at Du vil helbrede de syke som er i vår midte. Ta bort alle våre synder og sykdommer. Og, Fader Gud, gi ære til Deg Selv.

¹³⁴ Jeg har så mange dyrebare venner, Herre. Jeg — jeg elsker dem, og jeg vet andre menn har også, ned gjennom tidsalderen. Dyrebare venner, kjære venner, unge og gamle, og vi elsker dem av hele vårt hjerte. Gjør oss nå trofaste, Herre, bare trofaste til Ordet, så vi kan møte dem i et bedre land en dag, hvor det aldri vil være noen bedrøvelse eller sorger. Vi ser etter Herrens snare Komme. Vi tror at Han skal komme.

¹³⁵ Nå, velsign den vantro her i kveld, Herre, og må han bli en troende og akseptere Deg som sin Frelser i kveld.

¹³⁶ Og mens vi har våre hoder bøyd, om det skulle være noen her med hodet bøyd, som ville si: “Broder Branham, langt nede i mitt hjerte, så ønsker jeg — jeg å komme til enden av veien, etter å ha kjempet den gode strid. Jeg ønsker å være en kristen. Jeg vil løfte hånden min.” Gud velsigne deg, og Gud velsigne deg. Det er bra. Gud velsigne deg, deg. “Jeg ønsker å komme til slutten av min vei, med en god strid bak meg. Jeg aksepterer Kristus rett nå. Jeg vil at Han skal være min Hjelper.” Ja vel, Herren velsigne deg. Gud velsigne deg, dame der bak. Det er bra. Han — Han kjenner deg. Jeg har lært nok om Ham i alle disse trettito årene nå bak talerstolen, jeg har lært nok om Ham nå til å vite at Han kjenner hver bevegelse du tar. Han ser spurven. Hårene på ditt hode er tallet. Se, Han vet alt om det. Bare løfte din hånd, og mene det, det er alt som du trenger å gjøre. Og vannet er rede.

¹³⁷ Husk, hva gjør du? Du omvender deg, tror på Evangeliet, og så blir du døpt. For — for hva? I Jesu Kristi Navn, for tilgivelse av dine synder. Det er ditt vitnesbyrd, at du er. Dine synder er borte når du er blitt døpt; du har bekjent dem, og du tror. Vil dere ikke ta tak i Livlinen nå idet Den trekkes over ditt hjerte, og sier: “Kom denne vei, pilegrim. Reis med Meg, ta Mitt kors på deg. Lær av Meg, Jeg er mild og ydmyk av hjertet, og Min byrde er lett.” Bare rekk ut og ta tak i Det.

138 Hvor mange kristne her inne er på Veien i kveld, og er glade for at dere begynte for lenge siden? Dere begynte, og er kommet langt nedover veien mot slutten. Jeg ber om at Gud vil krone deres tjeneste, hva enn det er. Det kan være en husmor. Jeg ber om at Gud vil krone din tjeneste. Det kan være en forkynner. Det kan være en diakon. Det kan være en lekmann. Det kan være en bonde. Jeg vet ikke hva det er. Hva det er, må Gud krone deres liv med Sitt Ords herlighet, og må Hans Andre Komme bortrykke dere og ta dere bort til et annet land hvor dere vil være som den lille fisken jeg talte om, ut av det mørket der nede. Se, dere kunne ikke dra opp Der med dens slags legeme. Heller ikke kunne dere gå opp slik som disse astronautene, ser dere, dere må være i en trykktank. Dere ville ikke kunne tåle trykket for det. Men når Gud forandrer dere, vil dere ha det rette trykket, da vil dere gå i Bortrykkelsen. Når disse jordiske sanser er borte, og dere drar korsets herlige vei, og drar hjem med Jesus.

139 Nå, Fader Gud, vi takker Deg for disse hender som kom opp for å bli kristne. Jeg tror at de mente det i deres hjerter. Jeg ber for dem, at de ikke noen gang vil svikte. Og hvis de svikter, må de raskt få den Talsmannen hos Faderen. Noe som jeg har lært å være slik en stor ting, Far, at når jeg gjør alle mine feil, da finner jeg at jeg har en Talsmann, med en gang, hos Faderen, gjennom Jesus Kristus. Og jeg blir brakt tilbake til nåden igjen. Herrens kjærlige hånd tørker bort, det er et blodig Offer som ligger der, som jeg bekjenner å være min Frelser.

140 Alle som er syke og trengende, jeg ber om at Du skal utfylle deres behov og helbred all sykdom, Herre. Og disse som er her, som sitter nå under denne herlige salvelse av Den Hellige Ånd, idet vi føler Den strømme så skjønt over våre sjeler.

141 Fader Gud, Du vet hva jeg tenkte på da jeg kom ned fra Canada her om dagen. Jeg tenkte: "Åh, hvor jeg ville elske å komme inn i en gammeldags vekkelse igjen, hvor Guds hellige synger og Guds kraft, faller." Åh, hvor mitt hjerte lengter etter det, Herre. Må det bryte ut en slik vekkelse i dette tabernaklet, åh, at Guds kraft bare vil — vil strømme ned i nådestrømmer, og inn i hvert hjerte.

142 Jeg takker Deg for dette lille stedet, Herre. Vi var ikke i stand til å holde det på denne måten, det har vært Din nåde som har holdt det åndelig. Og nå tror jeg, Herre, at dette er det mest åndelige lille stedet i nasjonen, som jeg vet om, rett her på Eighth and Penn Street. Hvor jeg takker Deg for dette, Herre! Går inn i menigheter og ser dem kalde og formelle, og kvinnene er så dristige at de kan ikke engang rødmer, og ikke et "amen" eller en tåre på kinnet, eller noen ting. Ingen frelse, ikke noe annet enn bare å bli tilsluttet sin menighet og si frem deres trosbekjennelse. O Gud, og så komme inn i et vennlig, lite, varmt sted hvor ilden er bygget på hvert hjertes alter. Hvilken

trøst det er, Far! Hvilken trøst! Takk, Far, og må det alltid forbli inntil Herren Jesu Komme. Velsigne oss sammen nå.

¹⁴³ Og i morgen er det Sabbat. Og, Herre, hjelp meg i morgen, hvis det faller på meg å forkynne om *Nedtelling*. Gud, må jeg være i stand til å bringe det på en slik måte at folket vil se det, Herre. Og må de se stadiet av tjenesten, og hvor den er hen, og hva vi venter på, og hvorfor alle ting er slik de er. Må de lese fra det 5. verset og videre, og så innse den stillingen vi står i.

¹⁴⁴ Og nå, Far, ber jeg om at Du vil velsigne oss og gi oss god hvile i våre kroppor, og bringe oss tilbake i morgen. Velsigne alle disse menneskene som står rundt langs veggene, som lener seg fra fot til fot. Kvinner, menn står der ute i regnet, og rundt vinduene, de sitter i bilene sine, og over det hele. Jeg ber om at Du vil velsigne dem, Herre. Må de reise hjem med Guds nåde i deres hjerter. Jeg ber i Jesu Navn. Amen.

¹⁴⁵ Forstår dere nå? Les først fra Andre Timoteus 2,4, Andre Timoteus 4, fra det 5. verset og videre ned, før dere går til sengs i kveld, hvis dere kan, så vil dere se hvor vi er. Hvorfor forlot disse mennene ham? Hvorfor kom de ikke? Og bare sammenlign den tjenesten med hva vi går gjennom i dag. Sammenlign Paulus sin lære. Husk i den lille Himmelske ting som jeg så, jeg sa: "Vel, vil Paulus måtte stå med sitt folk?"

De sa: "Ja."

¹⁴⁶ Jeg sa: "Jeg har forkynt det samme Ordet som han gjorde, jeg sto nøyaktig med det samme Evangelium."

¹⁴⁷ Og millioner løftet opp sine hender og sa: "Vi hviler på Dette."

¹⁴⁸ Herren velsigne dere. Elsker dere Ham? [Forsamlingen sier: "Amen." — Red.]

Til vi møtes! Til vi møtes!
Til vi møtes!

NÅVÆRENDE STADIET AV MIN TJENESTE NOR62-0908
(Present Stage Of My Ministry)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk lørdag kveld den 8. september 1962 i Branham Tabernacle, Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbåndopptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org